

endelig Divisionen. Det er slet ikke det, som vi gjøre; vi gaa en helt anden Vej. Hvert Aar, naar vi formere vor Leirsamling, tage vi af hver Brigade 2 Batailloner, og af de 5 Brigader, vi have, faae vi altsaa 10 Leirbatailloner, og disse 10 Leirbatailloner dele vi faa i 2 Leirbrigader; hver paa 5 Batailloner, som sættes under hver sin Kommanderende, der fører dem som Leirbrigadechefer. Det kan undertiden være Brigadechefer, men det har ogsaa været Afdelingschefer, som til Døvelse ere blevne satte til at kommandere en Brigade. Det vil altsaa ses, at der ikke er Tale om at uddanne de virkelig taktiske Brigader. En Døvelse for vore Brigader have vi slet ikke i Leiren, og vi foretage ikke engang vore Leirøvelser med Brigader, sammensatte paa den Maade, som Reglementerne kræve, thi isølge disse skal en Brigade tælle 6 og ikke — som i Leiren — 5 Batailloner. Og netop fordi dette er saaledes, finder jeg det ganske naturligt, at man i Leiren fortrinsvis lægger Vægten paa Underafdelingernes og Afdelingernes Døvelser og ikke saa meget paa de større Døvelser; thi hvad vilde Frugten blive? Selv om vi arbejdede en saadan Leirbrigade sammen, saa at der kom Fasthed ind i den, er der dog ikke vundet Noget, thi det er jo ikke Meningen, at den skal bruges under virkelige Feltforhold. Den sidste Leirdag ffiles jo de 5 Batailloner ad, som have udgjort en Brigade, for at gaa hver til Sit og aldrig mere samles under lige Vilkaar. Det er for at raade Bod herpaa, at man ved de fra 1872 og indtil Dato foreslaaede Kantonementsdøvelser, blandt Andet har søgt ved forskjellige Forslag at tilveiebringe paa en mere eller mindre heldig Maade Betingelserne for Døvelser, der i Virkeligheden kunde være komme Regimentet, Brigader og en Division til Nytte, saa at det Udbytte og den Fasthed, der ad denne Vej vandtes i Trebens Dage ved saaledes afholdte Døvelser kunde komme Fremtiden til Nytte, naar Krigen kom. Dette skulde netop være Formaalet for de større Døvelser, og jeg kan derfor ikke se, at det Forsøg, man nu vil gjøre, staar i nøie Forbindelse med de tidligere Forslag om Kantonementsdøvelser; men jeg skal indrømme, at da det kun er opstillet som et Forsøg, saa har jeg ingen Ret til at sige, at det netop burde gaa i samme Retning, som det, man tidligere har foreslaaet, kun frygter jeg for, at Udbyttet af den foreslaaede Døvelse i Virkeligheden ikke vil blive Noget, som kan give Erstatning for det, jeg tillader mig at tro, der vil tabes for Afdelingerne og Underafdelingerne, og jeg kan ikke tilbageholde, hvad jeg tillod mig at udtale sidst, at jo mindre Befalingsmandspersonalet er i Hæren, jo nødvendiggere maa det være at have en større Døvelsesid, for derved at tilveiebringe den nødvendige Fasthed. I alle Tilfælde synes mig, at Hovedformaalet maa være at faae Kompagnierne og Bataillonerne saa godt sammen-

arbejdede som mulig, hvis Krigen skulde komme. Da det erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein-Ledeborg) har taget sit Forslag tilbage, skal jeg ikke udtale mig nærmere om det. Efter mine Udtalelser maatte jeg nærmest sympathisere med, at skulde man gaa til en Indskrænkning af Liden, denne Lid da udelukkende kom Kompagnierne og Bataillonerne tilgode; men det kunde naturligvis ikke falde mig ind at optage dette Forslag, da den erede Krigsminister har udtalt sig saa bestemt derimod. At det foreliggende Lovforslag vil blive vedtaget, nærer jeg ingen Tvivl om. Der har været for hyppige Forhandlinger om den Slags Ting her, til at jeg ikke paa Forhaand skulde kende Resultatet. Forslaget møder op med 2 Indrømmelser, en Medsættelse af Tjenestetiden og ved Siden deraf en Medsættelse i den finansielle Bevilling, thi den erede Krigsminister har udtalt, at det er hans Overbevisning, at Stadeserstatningen ved de større Døvelser vil blive mindre end det Beløb, der vilde udkræves, hvis Mandstabet blev inde til den længere Leirsamling. Det er to Indrømmelser, som man paa Forhaand kan vide, at Thinget vil skjænke sit Bifald. Men jeg har netop ikke villet se Sagen fra den finansielle Side; jeg har kun villet se den fra den rent saglige. Skulde jeg der, støttet paa de Erfaringer, som jeg tror at have skaffet mig fra Leirsamlingerne, have set galt, skulde det have været mig hjært her at være bleven overbevist derom; men efter Alt, hvad der er fremkommet hidtil, kan jeg ikke se Andet, end at det er forbundet med væsentlige Farer at gjøre en Forandring i dette Dieblif. — Jeg maa maasse endnu tilføje nogle Ord til det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Bergr), der blev saa glad over, at det saae ud, som om Krigsministeren nu vilde indrømme de militære Medlemmer fuld Frihed til at udtale deres Mening, selv om den ikke gik i Retning af det, Ministeren ønskede. Jeg vil dertil kun sige, at saalænge jeg har havt Sæde i Rigsdagen, har jeg aldrig nogenstunde følt et ministerielt Tryk. Vi have altid med fuldstændig Frihed kunnet udtale vor Overbevisning, og jeg er tillige fuldstændig vis paa, at enhver Krigsminister følger sig overtydet om, at, hvad vi her udtale, er diktet os af vor Pligt. Som Medlemmer af Thinget have vi den Pligt at udtale vor bedste Overbevisning, og det kunde ikke falde os ind at udtale Noget somhelst, blot for at gjøre Opposition.

Thomsen: Da det ved 2den Behandling jo nærmest er de Vindringsforslag, der foreligge, hvorom Diskussionen dreier sig, skal jeg indskrænke mig til at omtale disse. Det Forslag, som er stillet af det erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solstein-Ledeborg) er jo taget tilbage, og det er altsaa paa den Maade